

— Ще дамъ на Митка армагана и писмото и ще му кажа двѣ лакардии! — изговори досадно дѣдо Генко, като сочеше гърнето и изтриваше потно си чело, защото му бѣше омръзнало да чака и да повтаря това днесъ толкова пѣти.

— Кой е тоя Митко?

— Митко Нединъ! Хайде, че се много измаяхъ!

— Дѣдо, ти си ялнхшъ: такъвъ човѣкъ нѣма тукъ! отсѣче като съ бръсначъ разсилниятъ.

Той искаше да отмине, но старецътъ го насила задържа.

— Ти си ялнхшъ, синко, какъ да нѣма?!... Тукъ е!... Лъжешъ!... И сайбийката му, и други толкова хора ми казаха, че тукъ стои. Защо го криешъ? — кръсна той.

— Пакъ ти казвамъ, дѣдо: такъвъ човѣкъ нѣма тукъ! изговори сериозно разсилниятъ.

Старецътъ се смая. Той кипна.

— Чудна дѣла твоя, Господи!... А бе джанжмъ, нѣма ли тукъ нѣкое бойковче момче?

— Има едно, ама то се казва Димитъръ Балкански.

— Добрѣ!... Я ми викни ти тоя Димитъръ... Какъ го кайшъ?

— Балкански!

— Хубаво! Викни го да го видя, пакъ да се изпилѣя и азъ оттука.

Разсилниятъ влѣзе тихо въ стаята и слѣдъ малко съ него излѣзе момъкъ хубавецъ, прѣмѣненъ и гологлавъ.

Дѣдо Генко го изгледа отъ глава до крака, пакъ прѣвари та му продума:

— Айолъ, дия Митка Нединъ отъ нашо Бойково... Има писмо и тоя армаганъ е неговъ... Азъ съмъ пкъ дѣдо ти Генко...

Момъкътъ се втренчи въ стареца, позна го и продума засмѣно:

— Азъ съмъ, дѣдо Генко!

— Тѣй ли? Ехъ, урахатихъ се вече, Господъ да те поживи!... Я гледай: а бре Митко, пкъ азъ не можахъ да те позная. Много си се промѣнилъ. Вий,